

30.000'00 ptes., tenint també la concessió de l'aprofitament d'aigües i havent celebrat igualment la primera Assemblea general d'Accionistes. Fins al moment present, no ha estat encara mai necessari despendre ni una sola pesseta dels Accionistes Fundadors, en gestions prèvies. A més, el Consell Directiu Provisional, no té deutes de cap mena.

Tampoc no han desconfiat mai, ni un sol moment, de què a l'emparr de les lleis, la victòria final serà igualment seva.

A la impressió poc falaguera que causà als senyors Sarria i Ros l'aigua de «Els Bullidors», cal afegir-hi encara el testimoni del senyor Salvador Sala, segons manifesta en un article publicat la setmana passada en el nostre volgut confrare «La Ciutat d'Olot». Diu així el senyor Sala:

«L'aigua dels Bullidors és la que actualment es preté portar a Olot, sense tenir en compte cap de les circumstàncies que envolten aquesta deu i que per cert no ofereixen cap garantia higiènica ni de cap altra naturalesa.

Constitueix una vertadera temeritat el volguer emprar aquesta aigua per l'abasteixement d'Olot, atenent-se solament al resultat dels anàlisis practicats en el laboratori municipal. Aquests anàlisis poden dir tot el que vulguin, menys que no existeix, cap perill per a la salut pública; poden dir, això sí, la quantitat de matèries que porta en solució una aigua determinada i si conté o no, actualment, gèrmens sospitosos, però de cap manera poden donar lloc a fer cap afirmació d'una absoluta potabilitat permanent, per la raó de que existeixen altres factors que ni el químic ni el bacteriòleg poden desconèixer, i que juguen un paper importantíssim en la potabilitat o no potabilitat de les aigües. Per tant, si l'Ajuntament empra l'aigua dels Bullidors per a l'abasteixement de la nostra ciutat, prenent peu únicament i exclusiva dels anàlisis practicats, més que amb lleugeresa, obra temeràriament.»

Aquest és, segons les dades que tenim, l'estat actual d'aquesta vitalíssima qüestió de l'aigua. Després de tots els antecedents que acabem d'apuntar, quina serà la forma d'obrar de l'Ajuntament? No costa gaire veure com aquest, per culpa de la seva precipitació i ignorància en l'arranjament de la qüestió de l'aigua, s'ha posat en un carreró sense sortida. De quina manera podrà excusar-se, davant la població, de la poca cura que ha tingut en el vetllament dels seus interessos i en l'administració dels seus diners?

PELLS, la casa que en té més assortiti ven més barato
Bisuteria CASADEMONT

BANDARRERIES

alimentar-se. Pot dir-se això, però, conscientment, sense mentir, d'un diputat espanyol? Com hauríem de classificar, si per cas, la immensa majoria del poble que no cobra les mil pessetes mesals ni quasi en una anyada?

No val pena de discutir la lacidud de tals mitjans de propaganda, perquè ni gosaríem creure que la mentalitat del lector dels periòdics al·ludits estigui tan embotida que no es dongui compte de truculències tan inhàbils i de tan mal gust. Però si que és de doldre que hi hagi qui eserigui tan desaprensivament i amb tan poca consideració dels seus lectors, i que només per muntar una hipotètica plataforma de cara a la galeria, trenqui el degut respecte als morts estraient i falsejant actes i aspectes de llur vida.

S'ha de deplorar que Lluís Bello fos un mestre laïcista i fins maçó, però aquesta circumstància mai no l·legitimà que en un periòdic controlat per elements reconegudament catòlics s'hi faci una recenció necrològica enterament laica.»

Si és tot això el que se li ha ocorregut al seràfic i celestial confrare sobre la persona de Lluís Bello, hauria fet millor en callar-s'ho. Si davant les despulles de l'home que tant feu per Catalunya en l'hora de l'Estatut, no ha sabut fer altra cosa que escriure les cíniques paraules que precedeixen, hauria obrat molt més bé deixant-les inescrites. D'aquesta manera, el poc prestigi, la poca solvència, la poca serietat i el «poc esperit cristià» que encara li poden restar a «El Deber», hi haurien sortit guanyant.

«EL TRASPÁS DE LLUÍS BELLO.
El traspàs del senyor Lluís Bello (q.e.p.d.) diputat de «Izquierda Republicana», ha donat peu a la premsa esquerrana per a esplaiar-se en el conreu d'un sentimentalisme atrotinat i insincer. El capteniment respectuós i humanitari dels governants, en aquest cas i en el de la família Largo Caballero també ben recent, no ha suscitat, malauradament, en les esquerres la delicadesa de no excedir-se en trucs de mal gust. Tampoc no han tingut escrúpols en servir-se del mateix difunt per a llurs propagandes. Creiem sincerament que el senyor Bello era un home i un polític auster i pobre. S'ha escrit, però, que havent mort en la major indigència ha calgut que els amics li costejessin l'enterrament, i la veritat, creiem que, inclús posats en un «pla» esquerrà, això ja és massa indigència que, segons tenim entès, vol dir manca de mitjans per a vestir-se i

Aquest número ha passat per la prèvia censura

“LICEU OLOTI”

Centre d'ensenyament primari i superior
Avinguda Sant Joan les Abadesses (baixos)

Recordeu que dit centre ha obert les seves classes de repàs per a joves i senyoretetes, ensenyança primària (incluïts pàrvuls de 3 a 6 anys), Comerç (facilitant-se obtenció títol tenedor de llibres de l'acreditada Acadèmia Cots de Barcelona), permanències per a batxillers (lliures i oficials), mecanografia, català, francès.

Honoreu-lo amb la vostra visita i en sortireu complaguts.

Mestre Director: **M. Oliveras Casas**

Mestre Ajudant: **Jaume Oliveras Casas**

Professora pàrvuls: **M.ª Lluïsa Homar**